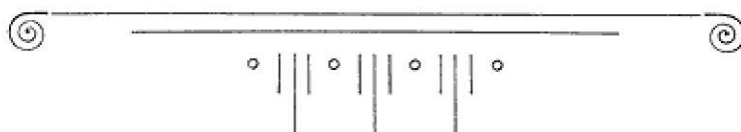

LJUBLJANSKI ZVON

Mož z bridkim nasmehom.

„Prav žal mi je. Mordà pa kdaj pozneje.
Priatelj, znajte, slabi časi! Delo
kar vprek zastaja v tvornici. Vsekakor —
bom videl — no, pustite mi naslov.“

A ni ga pustil. Glavo le je sklonil,
zatrepetal, in tvorničar potem
je na njegovem licu videl smeh,
tak bridek smeh, ki v njem se trga duša.
Še en pogled, nato še en poklon —
odšel je mož v ponošeni obleki.

V bogato je pisarno silil mrak,
obločnice so plamenele spodaj.
Razvnet nekamo stopi tvorničar
k pisalni mizi. Luč električno
prižge in sede. V nujnem ga pisanju
premotil je prosilec prej. Moj Bog,
kaj jih prihaja trkat dan na dan:
priletnih, mladih, zoprnih, prikupnih,
okornih, gladkih! — Kam li hoče z njimi?
Kedàr se jih odkriža, mine tudi
spomin mu nanje. Svet je velik; sreče
naj iščejo še kje, ne le pri njem!

A ta, ki ravnokar je stal le-tu,
mu noče iz spomina. Smeh njegov
se je zarezal vanj.

Zapali smodko,
nasloni se nazaj. Nadležna misel
in neprijetna! — Kdo ve, kje povsod
je bil potrkal siromak neznani,
preden je stopil sem, in kolikrat
je bil začul besede že podobne:
„Ne morem . . . žal mi je; pa kdaj pozneje“ . . .
Zato se je tako nasmehnil bridko,
zato je s smehom tem odšel na cesto . . .

No kaj! Naposled stvar ni toli huda.
Pred leti se je sam takisto moral
pehati gladen, truden . . . Da, poguma
samo je treba, vztrajnega poguma,
potem pa že človeka dvigne tok
in ga zanese na visoki breg,
odkoder lahko gleda dol na druge,
ki vzpenjajo roke in tonejo —
zakaj? Zato, ker nimajo poguma!

Ta človek z onim neprijetnim smehom
že privesla kako v zavetje kam.
In ako ne — je li njegova krivda,
ker ni ga vzel? Očitane brezumno!
Sploh — kaj bi menil toliko se zanj?
In kaj mu je do tistega nasmeha?
Kdor prosi, ta naj vobče se ne smeje,
nikar pa še tako, da je človeku
spomin na to le neprijeten!

Vstane.

Nestrpno stopi k oknu. Zre na cesto.
Pred ono hišo, kjer posebno svetlo
obločnica se bliska nad izlogo,
stoji nekdo. — To je neznanec spet!
V izlogi pa bleste se samokresi,
visi orožje drugo smrtonosno.
In on stoji in gleda na orožje.
Ne vidi mu v obraz, a spet morda
trepeče mu na ustnih oni smeh . . .

Pa ne, da bi izbiral, kaj si kupi
z denarjem zadnjim za poslednji strel?
Zdaj vidi ga, kako se bliža vhodu
in zdaj, resnično, stopa skozi vrata —
no, vstopil je . . . kupuje . . .

Tvorničar

odstopi brz. Pretreslo ga je nekaj.
Prizor mu tak ubija živce. Noče
razmišljati, kako tam spodaj nekdo,
najsi neznan, kupuje si orožje,
da ga nastavi na sencè. To ve,
da mu nemir škoduje vsak. Zato — —
kakòr da se domislil je nečesa,
prikima všečno. Potlej stopi k mizi.
Pritisne gumb ob steni. Pozvoni
na glas. Še enkrat . . .

In deset minut

potem se je odpeljal k ljubici.

A. Funtek.

Epizoda.

1.

Bog vedi zakaj, Bog vedi kako sta se srečali najini poti, in srce za hip vzdrhtelo mi je v čudoviti pomladni gorkoti.	Jaz nisem za tebe, ne zame ti, usoda naju loči; pa sladke so tvoje temne oči in njih pogledi vroči.
--	--

Tak tajno šepetati s teboj
tu v mraku res presladkó je.
Ej vraga, veruj mi, žal mi je,
da nisi ti dekle moje.

2.

Dejal bi ti, da si ko roža, ko zvezde žar tvojih očes, da ustne so tvoje rubini, in vendar — saj to ni res.	Vse bisere, zvezde in rože za to, kar v očeh ti gori! Mladost in življenje in sreča — vse, vse si sama ti.
--	---

Mladen Mladenov.